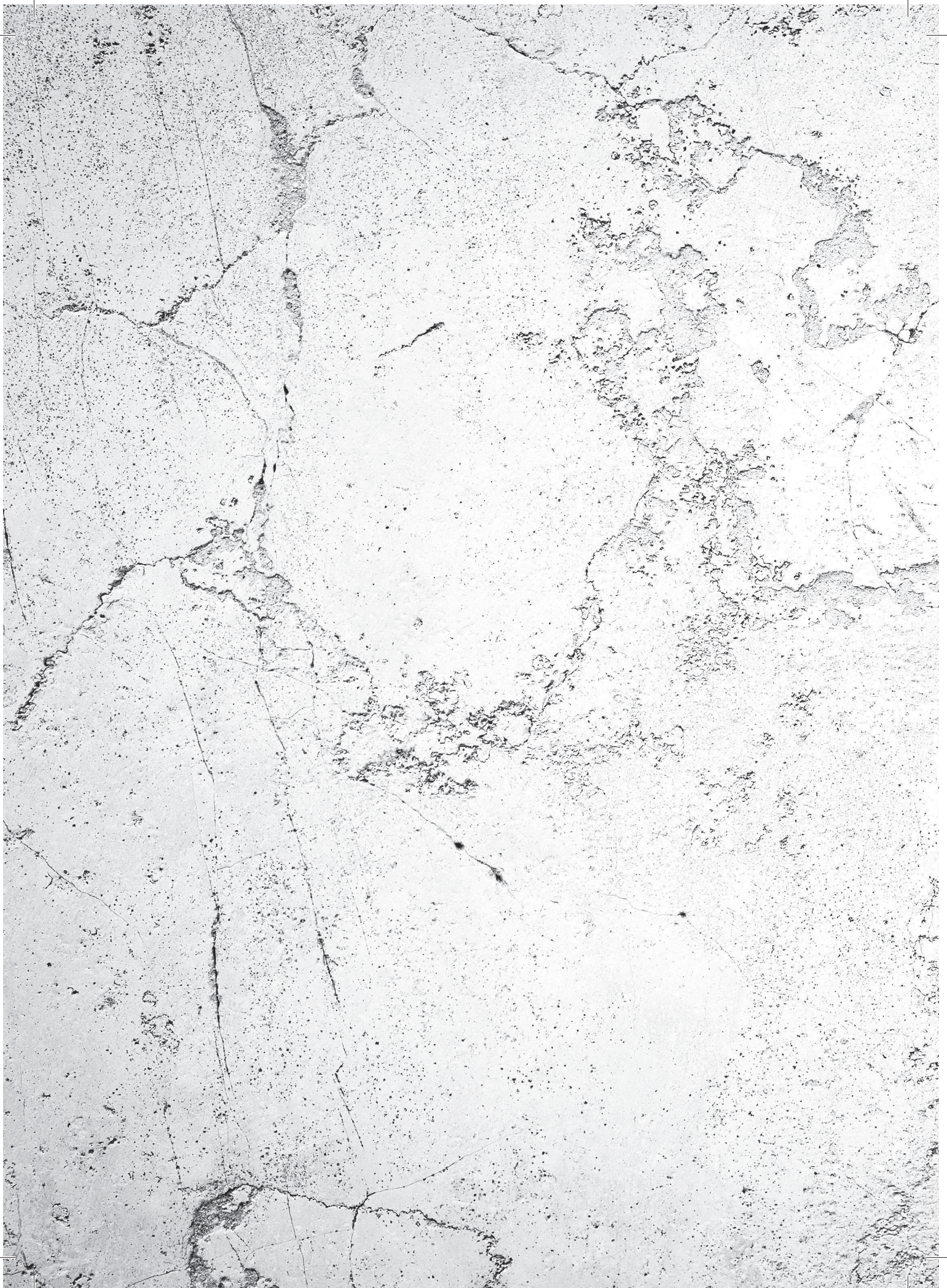


KAS KEEGI KUULEB MIND?





**KETLIN PRIILINN
KAS KEEGI
KUULEB MIND?**



TÄNAPÄEV

REBECCA LINDEBERGI SARJA 2. RAAMAT

Toimetanud Kaili Nurk
Kujundanud Liis Karu

© Ketlin Priilinn ja kirjastus Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-089-1
Trükitud OÜ Greif trükikojas

Eellugu

Tal hakkas juba päris kõrge. Stefan oli kindel, et on korduvalt varem näinud seda meest, kes nüüd aeglase ja rahuliku sammuga tema selja taga kõndis. Poiss mäletas selgesti, et ükskord seisis too kooli lähedal peatuses ning ootas bussi, ikka seesama tume-punane suusamüts silmini pähe tõmmatud nagu praegugi. Millalgi oli ta näinud meest ka Kadaka Selveris, siis mingid korrad kusagil kesklinnas vist samuti. Kas see sai olla juhus? Või võis mees tõesti teda jälitada? Aga miks peaks keegi sellist asja tegema? Stefan Vaarmann oli täiesti tavaline seitsmeteistaastane poiss. Polnud kuigi tõenäoline, et mees tahaks teda röövida, sest milleks sellisel juhul nii pikk ettevalmistus? Pealegi polnud Stefan sugugi eriti jõukast perest ning käis riides täiesti tavaliselt, samuti ei olnud tema valduses mingit erilist kallist tehnikat. Telefon ja tahvelarvuti tal muidugi olid, kuid mõlemad kuulusid pigem odavamasse hinnaklassi ning nende pärast küll vaevalt keegi mingit pikemat jälitustööd ette võtta viitsiks. Mehe nägu polnud Stefan kunagi näinud, sest alati hoidis too distantsti. Nagu praegugi jalutas ta temast vähemasti sada meetrit taga-pool. Poiss ei teadnud isegi, kas mees oli noor või vana, ainult seda, et ta oli pikka kasvu ja kõhnapoolne ning kandis alati ühte ja sama heledat õhukest mantlit ning sinna juurde seda kootud

tumepunast mütsi. Ei mingeid erilisi tundemärke, aga kui ikka ühte ja sama inimest pidevalt märkad, jääb ta lõpuks meelde. Stefan nentis endamisi, et kui mees teda mingil põhjusel tõesti luurata tahab, siis pole ta selles just eriti osav.

Võib-olla peaks lihtsalt tema juurde astuma ja küsima... mida siis? Ei, see polnud hea mõte. Stefan seisatas ja vaatas selja taha. Suusamütsiga mees aeglustas sammu ning astus rahulikult R-kioski poole. Seal otsis ta rahakoti taskust välja ja küsis midagi müüjalt.

Vahest oli see kõik ikkagi kokkusattumus. Tallinn on ju nii väike, vahest elas see mees lihtsalt kusagil siinsamas Mustamäel – enamik kohtumistest olid ju aset leidnud just siin kandis. Küllap oli jabur mõeldagi midagi muud.

Stefan keeras ümber ja hakkas tasapisi edasi kõndima. Tema telefon helises ning ekraanile vaadates ununes poisil äsjane ärevustunne otsekohe. Helistajaks oli Laura.

„No tšau, millal sa jõuad?” kõlas telefonis tüdruku lapselikult hele hääl. „Ma nii ootan juba.”

„Tšau, ma jõuan mingi viie minuti pärast su maja juurde,” kostis poiss, lisades: „Ma ei jõua ka ära oodata.” See oli ka sula-tõsi. Nad olid Lauraga koos olnud juba peaaegu kaks kuud, aga seni polnud neil kordagi tekkinud võimalust millekski enamaks kui suudlusteks ja käest kinni hoidmiseks. Nüüd aga sõitsid Laura vanemad ja õde terveks nädalavahetuseks ära Soome mingi sugulase juurde ning tüdrukul oli õnnestunud neile selgitada, et tahab jääda koju, kuna nädala alguseks on palju õppida ja vastasel juhul ei jõuaks ta omadega lihtsalt valmis. Luiskeloole vaatamata oli Laural tulnud tükk aega selgitada ja kaubelda, kuna tema vanemate arvates polnud ta oma seitsmeteistkümnenele eluaastale vaatamata valmis kaks ööd-päeva päris omapead

hakkama saama. Õnneks lasid nad end lõppude lõpuks ikkagi veenda, ja muidugi ootas nüüd Laura teda enda juurde kohe täna, mil vanemad ära olid sõitnud. Stefan oleks läinud meeleldi otsekohe pärast kooli, kuid Laural oli täna võrkpallitrenn ning koju jõudis ta sealt alles õhtuks.

Poiss mõtles eelseisvale õhtule ja tema süda hakkas kiiresti ning ootusärevalt taguma. Enne Laurat oli tal olnud ainult üks tüdruk, Triin. Triin aga hakkas semmima oma vanema venna sõbraga ning jättis Stefani pärast ligi aasta kestnud suhet kus see ja teine. Laura aga... tema oli sootuks teistsugune. Eriline, ja nii ilus. Teist nii ilusat tüdrukut polnud vist küll terves nende koolis. Stefan oli olnud rõõmust täiesti pöördes, kui Laura temaga koolipeol tantsima oli tulnud ning soostunud temaga ka välja tulema.

Stefani vanemad ei teadnud Laura olemasolust midagi. Täna oli ta luisanud, et läheb Kauri poole ja aitab tal ratast parandada. Mitte et neil midagi selle vastu oleks, et tal oma tüdruk on. Ei, kuidas saakski, Stefan oli ju peaaegu täiskasvanu. Kuid ta teadis hästi, missugused ebameeldivused sellega kaasneksid, kui ta tüdrukut emale-isale tutvustaks. Stefan ei mäletanudki aega, mil ta vanemad omavahel normaalselt läbi oleksid saanud, kui, siis võib-olla millalgi varajases lapsepõlves. Ta oli üles kasvanud nende pideva näaklemise saatel ning pidas kõige hullemaks seda, et nad ei osanud ka teiste juuresolekul ennast tagasi hoida. Need kaks käitumist pidevalt nagu kraaklevad kolmeaastased, ja just see oli põhjus, miks ta alati püüdis vältida igasuguseid suguvõsa kokkutulekuid, sünnipäevi ja muid ühisüritusi, millest ta vanemad osa võtsid. Kuid kui igasuguste sugulaste arvamus jättis teda tegelikult üsna külmaks, siis hoopis teine lugu oli Lauraga. Ta ei tahtnud mõeldagi sellele, et Laura peaks tema ema ja isa

omavahelist tänitamist pealt kuulma. Pealekauba olid tema suhted ema ja isaga viimasel ajal iseäranis kehvad olnud. Põhjuste peale ei tahtnud ta praegu mitte mõeldagi, see kõik oli nii tüütu ja vastik.

Äkiline tuuleiil puhus Stefanile näkku ja ta väristas ennast kergelt. Aprillikuule vaatamata oli viimasel ajal väljas nii kõle, tuuline ja külm. Täna oli ilm terve päeva pilves olnud ning juba tundus nii hämar, ehkki kell polnud veel seitsegi. Pealekauba ei põlenud Laura kortermaja juures tänavavalgustus ning poiss mõtles, et peab vist telefoniga valgust näitama, et välisukse kõrval korteri kellanupp üles leida.

Ta kiirendas veidi sammu, sest järsku oli tõesti jahe hakanud, pealegi tahtis ta juba ükskord ometi Laura juurde jõuda. Sellest pidi tulema tema elu kõige fantastilisem õhtu, selles oli Stefan päris kindel.

Poiss oli trepikojast vaid paari sammu kaugusel, kui keegi välkkiirelt nurga tagant välja hüppas ja teda ründas. See tuli täiesti ootamatult ning Stefan paiskus vastu trepikoja ust, järgmisel hetkel virutati talle mingi raske ja kõva esemega pähe ja ta tundis justkui läbi udu, kuidas pikali maha vajus. Seejärel olid tal vaid ähmased mälestused sellest, kuidas keegi teda kusagile sikutas ning siis viibis ta vist autos. Kui ta päriselt teadvusele tuli, leidis ta ennast aga mingisugusest pimedast ruumist, ainsaks valgusekiireks uksealune ribake. Pea lõhkus nii kohutavalt valutada, eriti paremalt küljelt, ja suu kuivas. Poiss ajas ennast oiates istukile. Mis kurat siin toimus?! Selliseid asju ei saa ometi päriselt juhtuda! Kuidagiviisi vaevaliselt õnnestus tal jalule saada, ehkki iga liigutus tekitas ta peas järjekordse jubedalt terava valusööstu. Käsikaudu kobades jõudis ta ukseni ning katsus linki. Lukus. Stefan viskus terve kehaga vastu ust, ent see ei liigatanudki,

ainult pähe lõi selline valu, et poiss tõmbus üleni kõverasse ja oigas valjusti. Alles nüüd võttis temas maad paaniline hirm, ta klohmis rusikatega vastu ust ja röökis: „Appi! Appi! Appi!” Kusagil sisimas ta küll tajus, et karjumine pole hea, sest ta ju ei tea, kes selle tulemusel kohale võib tulla, ent midagi muud ta teha ei osanud ega suutnud. Ta karjus üha edasi. „Appi! Appi! Kas keegi kuuleb mind?”